

A LEGBELSŐBB FEGYVER

Írta: Kovács Gyula

Az imám

1

Abu Rashid al-Rahmannál nem beszélt senki a szószéken szebben, legalábbis akkoriban így gondoltam. Abban a marseille-i kis mecsetben semmiképp, ahol többször is láttam szónokolni. Az imám beszédei egyszerre voltak indulatosak

és ékesszólók, és mindig tudta, hogy honnan hova tart. Én persze nem mindig tudtam követni, de egy kis fejtöréssel azért megértettem. Mindig lassan és csendesen kezdte, aztán egyre gyorsabb és hangosabb lett. Tudott rendkívül szelíd és rendkívül durva lenni, és akár egyik pillanatról másikra is képes volt a teljes váltásra. Engem teljesen magával ragadott, mintha Allah szólt volna a szájából. Mostanában nehezemre esik az „Allah” szót leírnom, de vele kapcsolatban ebben a pillanatban sem tudom elkerülni.

Valahányszor csak beszédet tartott, mindig igyekeztem ott lenni és hozzá közel kerülni. Ezt annál is inkább megtehettem, mivel már jó két éve nem volt állandó munkám, alkalmi munkákból, na meg lopásból tengődtem. A tömegből többen furcsán néztek rám, pedig nem én voltam az egyetlen fehér francia az mecsetet látogatók között. Ösztönszerűen igyekeztem minél inkább beolvadni, hiszen kaftánt és a fejtetőt elfedő kis sapkát, kufit hordtam. Emellett a saját, olcsó, papírfedelű Koránomból minden szúrát megtanultam, ami Rahman beszédeiben elhangzott.

Aznap pénteken az imám minden korábbinál indulatosabb és ékesszólóbb volt. Szokás szerint lassan és méltóságteljesen, az egyik segédje kíséretében vonult fel a szószékre. Legalább egy percig csak némán és ünnepélyesen nézte azt előtte csendben térdelő és várakozó tömeget. Szokás szerint lassan kezdett, de aztán egyre gyorsabban folytatta. Megint Korán-idézettel nyitott, de egy olyan szúrával, amit korábban csak ritkán hallottam. Kicsit szétcsúszott állapotomban és messze nem tökéletes arab tudásommal csak nehezen tudtam követni. Az idézet elszavalása után már sokkal érthetőbb nyelvezettel a szent háborúról, a dzsihádról beszélt. Ostorozta a nyugati országokat, amiért beavatkoznak az iszlám országok belügyeibe, amiért városokat rombolnak le, amiért muszlimok ezreit gyilkolják meg évről-évre. Amikorra odaért, hogy a nyugatiak meggyalázzák az iszlámot, teljesen eksztázisba esett. Felszólított minket, hogy csatlakozzunk a dzsihádroz, és hogy mentsük meg ártatlan muszlim testvéreinket.

A beszéd teljesen magával ragadott, amiben persze az is benne volt, hogy akkoriban sem tartottam be teljesen az iszlám előírásait. Itt elsősorban a szeszfogyasztás tilalmára gondolok, de soha nem állt tőlem távol, hogy néha a szeszt egy kis gyógyszerrel vagy egy kis fűvel házasítsam. Persze, amikor volt rá pénzem. Így lehetett, hogy bár nehezen tudnám szó szerint a beszédet felidézni, mégis erősen a hatása alá kerültem. Már korábban is többször éreztem már késztetést arra, hogy még közelebb kerüljek a szónokhoz, és hogy szemtől szemben is megszólítsam. Csak addig a ma már igencsak baljósnak tűnő napig soha nem volt hozzá elég bátorságom. Soha nem tartoztam ugyanis ahhoz az emberfajtaéhoz, amelyik könnyen kezdeményez beszélgetést.

A körülrajongott hitszónokot azonban egyáltalán nem volt könnyű szemtől szembe megszólítani, de még csak megközelíteni sem. A szószéket a legközelebbi hívei vették körül, és szinte élő falként zárták el a többi embertől. Azonban ők jelentették a kisebb bajt. A szónokot nem csak a hívei őrizték,

hanem az a két-két férfi is, akiknek szemmel láthatóan ez volt a feladatuk, mivel szinte mozdulatlanul álltak a szónoki emelvény két oldalán. Ezt már hónapokkal korábban megfigyeltem, mivel számomra szokatlan környezetben általában igyekeztem jól kinyitni a szemem. Persze ez nem mindig volt igaz, különösen egy-egy görbébbre sikerült nap után.

Égtem a tettvágytól, de hirtelen nem is tudtam, hogy mit mondjak. A szónoklat majdnem ugyanolyan lassan ért véget, ahogy elkezdődött. A hitszónok lomha és ünnepélyes léptekkel sétált le az emelvényről. Ezután az őt körülvevő tömeg miatt csak apró lépésekben tudott haladni négy kísérijével körülvéve a mecset kijárata felé. Embert nem kímélve, minden erőmet beleadva furakodtam felé, és végül a kijárat közelében sikerült négy-öt lépésnyire megközelítenem. Mivel sejtettem, hogy közelebb úgysem jutok hozzá, hangosan rákiáltottam.

- Uram! Rahman úr!

Az imám hirtelen felém fordult, és némi késéssel a kísérek is. Meglepetten és gyanakodva néztek rám.

- Ász szálám álájkum, imám... – mondtam remegő hangon.

- Ász szálám álájkum... Mit akar tőlem? – váltott át Rahman imám egy olyan délies nagyvárosi franciára, amit gyenge arab akcentus fűszerezett. Szemmel láthatóan nem dobta fel új ismeretségünk. Nem is csodálkozhattam azon, hogy nem tudott hová tenni.

- Uram! Csatlakoznék magukhoz! Csatlakoznék a szent háborúhoz! – kiáltottam arabul, messze nem tökéletesen.

A hitszónok továbbra is bizalmatlanul nézett rám. Néhány pillanatig gondolkodott, majd töprengve megszólalt, továbbra is franciául.

- Furcsa egy kérdés, nem is találkoztam még ilyennel. Maga se nem arab, se nem török, mégis lelkesnek tűnik... Egyáltalán hogy hívják? Ismeri a Koránt? Tud idézni belőle? Ismeri az életünket? Tudja, hogy mik a céljaink?

Néhány pillanatig erőteljesen gondolkodtam, hogy egyáltalán méltónak tetsző válaszokat adjak az imám kérdéseire.

- A nevem Francois Delacroix. Arról, hogy a hívek jó része hogyan él, van tapasztalatom. Jómagam is egy szegény környékről származom. A célokkal pedig tisztában vagyok. Hónapok óta járok ide, és nem ez az első mecset, ahová betettem a lábam. A Koránt nem ismerem teljesen, de tudok idézni néhány szúrát...

- Mint például? – vágott a szavamba az imám.

- „Öljétek meg őket, bárhol is találtok rájuk, üzzétek ki őket, ahogy ők üztek ki titeket...” – mondtam a legjobb tudásom szerint arabul, és folytattam is volna, de a szónok közbevágott.

- Elég lesz!

Az imám egy ideig elgondolkodva nézett át a vállam felett, majd odafordult az egyik emberéhez és közömbös hangon megszólalt.

- Omar, készíts róla egy fotót!

Miközben az Omarnak szólított természetes arab engedelmesen felém kattintott a telefonjával, a hitszónok visszafordult felém és ugyanazzal közömbös hangszínnel folytatta.

- Becsülöm a lelkesedését, de azért nem árt az óvatosság... Szóval keresse meg Alit, az egyik segédemet, ő talán össze tudja hozni olyanokkal, akik segíthetnek magának. Ott áll a szószék jobb oldalán, ahogy maga is láthatja... - intett a jobb kezével a szószék irányába, majd rám mutatott.

Miután egy pillanatra odapillantottam, láttam, hogy az emelvény jobboldali lépcsőjén állva egy jól megtermett fekete férfi bámulja fentről a mecsetből távozó tömeget, még pontosabban minket. Az imám intésére szemmel láthatóan biccentett egyet a fejével. Mivel nem tartozott a korábban megfigyelt négy kísérő közé, nyilván a beszéd befejezése után léphetett fel az emelvény lépcsőjére. Azonban nem volt időm alaposabban megfigyelni, mivel Rahman hirtelen megfordult és elindult a kijárat felé. Többet nem beszéltem vele.

2

Nem telt el negyedóra és már a természetes feketével, Alival próbáltam lépést tartani a tolongó marseille-i forgatagban. Hosszú, izmos lábaival hatalmasokat lépett, óriási erőfeszítésembe került, hogy ne veszítsem szem elől. A fekete férfi gyanakodva méregette a tömeget és engem, szemmel láthatóan nem volt ínyére, hogy elkísérjen. Nyilván nem mondhatott nemet az imámnak. A kis, külön világuk már csak így működött. Én pedig belépni készültem ebbe a világba.

Ugyan kezdettől fogva ellenszenvesekek voltunk egymásnak, mégsem volt nehéz meggyőzőnöm arról, hogy elkalauzoljon egy olyan helyre, ahol hozzám hasonló gondolkodású férfiakkal találkozhatok. Hiszen látta a szónokkal folytatott beszélgetésemet, és az intés is egyértelműen neki szólt. Ráadásul úgy tűnt, hogy a kis fotózás egy gyorseszt része volt, amelynek alapján nem tűntem a társaság számára első látásra gyanúsnak, zsarunak meg főleg nem. Azóta sem tudom, hogy milyen nyilvántartásuk lehetett. Persze a szuperügynököket úgysem találják meg a neten, de én akkoriban, meg azóta sem tettem senkire ilyen benyomást.

Ahogy közeledtünk úti célunk felé, egyre inkább félelemmel vegyes izgalom lett úrrá rajtam. Egyrészt izgatott a gondolat, hogy egy új úton indultam el, hiszen a semmibe tartó régít már igencsak untam, másrészt nem hagyott nyugodni az az érzés, hogy a vesztembe rohanok. Olyan emberekkel kerülhetek kapcsolatba, akik nem a normális szabályok szerint játszanak. Olyanokkal, akik jó eséllyel nem fognak megbízni bennem, és az is lehet, hogy az első percben megölnék.

Heves töprengésemnek azonban vége szakadt, amikor Ali hirtelen megállt, és egy enyhén piszkosnak tűnő selyemkendőt vett elő az egyik zsebéből. Korábban valószínűleg az orrát fújta bele.

- Most már nem vagyunk messze. Be kell kötnöm a szemed – dörmögte, miközben dühösen rándult egyet a jobb szeme. Látszott a fickón, hogy nagyon nem szeret ott lenni, ahol éppen van. Szívesebben lenne valahol máshol. Egyre inkább így voltam ezzel én is.

Nem szóltam semmit, csak levettem a kufit és türelmesen türtem, amíg a tarkómon pizmogott. Miután sikerrel járt, erőteljesen megragadta a jobb kezem és maga után rántott. Ettől kezdve még inkább megerőltető volt lépést tartani vele, hiszen akkor már nem csak a lábam, hanem a jobb karom is sajgott. Szerencsére azonban az erőltetett menet csak jó tíz percig tartott, mivel Ali hirtelen megállt. Jól hallhatóan szuszogott, ezek szerint csak jó alkata volt, de nem járhatott túl gyakran konditerembe. Vagy ha járt, nem a futógépet kultiválta. Nem mintha én jártam volna valaha is konditeremben.

- Megérkeztünk! – vetette oda nyersen, majd egy laza, de gyors mozdulattal lerántotta a szememről a kendőt.

Egy lepusztult, régi építésű bérház korhadó ajtaja előtt álltunk, valahol az egyik gettóban. Még soha nem jártam ezen a környéken, de gyorsan megállapítottam, hogy még a saját gettómnál is lepusztultabb volt. Már az is felmerült bennem, hogy nem is Marseille-ben vagyok, hanem Ali valahogy átteleportált Észak-Afrikába. Éreztem, hogy a félelem, ha nem is túl gyorsan és erősen, de kezdett bekúszni az idegeimbe. Igyekeztem visszafojtani, mivel egy félelemtől eltorzult arc nem a legjobb belépő abba a társaságba, akikhez éppen csatlakozni készültem. Ezért igyekeztem határozott és nyugodt kifejezést erőltetni az arcomra.

- Na, mire vársz? Lépj be az ajtón! – kiáltott rám Ali a maga keresetlen stílusában. Ösztönösen ránéztem egy pillanatra.
- Mit nézel? Lépj be! Kint megvárlak – mondta, majd kinyitotta az ajtót. Benézett, majd vakkantott valamit, ami nem is köszönésnek, hanem inkább jelszónak tűnt. Aztán kinyitotta előttem a rozzant ajtót.

3

Vettem egy nagy levegőt és óvatosan beléptem az utcára nyíló helyiségbe. Néhány pillanatig nem láttam szinte semmit, mivel a helyiségben félhomály uralkodott. Csak annyit láttam, hogy egy kis kerek asztal körül három sötét alak ült. Akárcsak a kerekasztal lovagjai, villant az agyamba. Igencsak furcsa gondolat volt ez abban a pillanatban, hiszen semmi közülük nem volt a lovagokhoz és messze nem is voltak annyian.

- Ász szálám álájkum! – köszöntöttem őket erőltetett nyugalommal.

Eltelt talán fél perc is, de ők nem szóltak semmit. Csendesen, rendíthetetlen nyugalommal ültek tovább a helyükön.

Be kellett látnom, hogy a második kezdő lökést is nekem kellett megadnom. Közelebb léptem, de hiába erőltettem a szemem, nem sokkal többet láttam belőlük. Annyit mindenesetre meg tudtam állapítani, hogy nem hagyományos

muszlim öltözetet, hanem nyugati ruhákat viseltek. Muszlim oldalról az ilyen viselkedés engem akkoriban teljesen lehervasztott. Rühelltem az olyan harcosokat, akik akárcsak egy pillanatig is nyugatinak akartak tűnni ahhoz, hogy elvegyüljenek. Úgy véltem, hogy semmi köze nincs ahhoz a fanatizmushoz, amit akkoriban szerettem volna látni magamban és bennük.

- Ül le! – parancsolt rám csendesen a hozzám legközelebb ülő, sötét ruházatú férfi franciául, miközben a mellette lévő székre mutatott.

Gyorsan leültem a székre és még gyorsabban körbenéztem. Az asztal mellett lévő kicsike ablak gyenge fényénél gyors pillantásokkal jobban megvizsgáltam az asztal körül helyet foglaló férfiakat. Mindhárman arabok voltak, húsz és harminc év közöttiek. Az utcán minden további nélkül elmentem volna mellettük, hiszen teljesen átlagosnak tűntek, de a szemükben volt valami szokatlan, valami nehezen meghatározható. Talán a kíváncsiság, a bizalmatlanság, a fanatizmus és még inkább a gyűlölet sajátos elegye. Még a sötétöltönyös fickó tekintete volt a legemberibb. Végignézve rajtuk egyből felötlött bennem a gondolat, hogy ugyan mit keresek ott, de abban a pillanatban nem volt ideje kibontakoznia.

- Van nálad valami? Például telefon, vagy valami fegyver...– kérdezte a sötétruházatú férfi.
- Telefon... Igen, van ...
- Akkor rakd ki magad elé az asztalra.

Óvatos mozdulatokkal az asztalra pakoltam zsebeim tartalmát. Csak a mobilom, a tárcám és egy jókora zsebkés volt nálam. Mindegyiket elérhető közelségben az asztalra helyeztem.

- Ki van kapcsolva a telefon? – kérdezte az előbbi férfi.
- Nincs...
- Akkor kapcsold ki.

Még óvatosabb mozdulattal kikapcsoltam a telefont.

- Ki vagy? Mi a neved? – kérdezte a sötétruházatú. Ő tűnt a főnöknek, mivel a másik két férfi továbbra is hallgatott. Persze ez nem jelentett semmit, hiszen nem biztos, hogy az a főnök, aki a legtöbbet pofázik.
- Francois Dellacroix ... - mondtam lassan és megfontolva, mintha akkor mutatkoztam volna be először az életben.

Mind a hárman egymásra néztek, de néhány pillanatig nem szóltak egy szót sem, pedig a részükről is jólesett volna egy bemutatkozás. Egyébként nem is volt jelentősége, mivel az ilyen társaságokban az első körben a többség úgysem a saját nevén mutatkozik be. Ahhoz kellett volna egy erős bizalmi viszony, itt azonban arról szó sem volt.

- Úgy hívnak, mint a hitetlenek egyik híres festőjét... Francia neved van... Miért akarsz csatlakozni hozzánk? - kérdezte a csoport szószólója.

Akkoriban többször is végiggondoltam már magamban ezt a kérdést, mégis nehezemre esett válaszolnom.

- Az lehet, hogy francia nevem, de már két éve áttértem az iszlámra és hívő muszlim vagyok és rendszeresen járok mecsetbe! És nagyon nem tetszik az, amit a muszlimok ellen tesznek a nyugati országok! – kiáltottam, mivel a végére a teljesen bepörgettem magam. Nem elég, hogy a gondolatait átvettem, de lehet, hogy még ezt a szokást is az imámtól tanultam.
- Elég lesz! – vágott közbe a csoport vezetője, miközben farkasvigyorral elmosolyodott. A másik kettő is csendesen, hasonló arckifejezéssel mosolygott.
- Nekünk nincs szükségünk olyan fickókra, akik csak dumálnak és dühödten kiabálnak. Nekünk olyan harcosokra van szükségünk, akik tesznek is valamit az ügyünkért... - szólalt meg először csendesen, kissé idegen arab akcentussal a másik oldalamon ülő, magas, szakállas férfi, aki a szakáll miatt a koránál idősebbnek látszott.

A három férfi meredten nézett rám, látszott rajtuk, hogy várnak tőlem valamit. Ettől persze egyre idegesebb lettem, rendszeren elkezdtem izzadni. Persze ebben nem is volt semmi csodálatos, hiszen a kicsiny, homályos szobában volt legalább vagy harminc fok.

- Te mit gondolsz? – kérdezte a szószóló a harmadik, egy alacsony és meglehetősen rosszképű férfitől, akinek az arcáról csak nem akart eltűnni a gonosz vigyor, én meg ezért már a rövid ismeretség után is a pokolba kívántam.
- Szerintem próbára kellene tennünk... – vetette oda cinkos mosollyal, majd felállt, és valamelyik zsebéből előhúzott egy tekintélyes méretű kést. Annál mindenképpen tekintélyesebbet, mint amilyen az enyém volt és amit a francia törvények alapján magánál tarthatott volna. Persze akkor kár lett volna ítélkezni, mivel az én szintén keleti jellegű késem is méretesebb volt a törvényben megengedettnél.

A késtől teljesen ledermedtem, ötletem sem volt, hogy mit akarnak velem csinálni. Ekkor azonban a rosszarcú fickó a kést hirtelen mozdulattal odanyújtotta nekem.

- Mutasd meg, hogy nem félsz a fájdalomtól! – kiáltott rám.
Hosszú másodpercekig csak meredten néztem rájuk. Éreztem, hogy végigkúszott rajtam a remegés. Végigfutott rajtam a gondolat, hogy mi lenne, ha csak kísétálnék. De tudtam, hogy nincs visszaút, valószínűleg a bejárati ajtóig sem jutottam volna el, talán egyből kiiktattak volna. Így remegve elvettem tőle a kést, de egy nehezen megbecsülhető ideig csak bambán meredtem rá.
- Mit akartok tőlem? – kérdeztem arabul és alig hallhatóan.
- Jobb kezes vagy? – kérdezte a rosszarcú közömbös hangon.
- Igen...
- Akkor vágd meg a bal tenyered! De úgy, hogy rendszeren vérezzen! – ordított rám hirtelen a rosszarcú fickó, miközben a másik kettő némán figyelt. A főnöknek tűnő férfi arcán kellemetlen, feszengő kifejezés ült. Úgy tűnt nekem, mintha abban a pillanatban ő is valahol máshol szeretett volna lenni.

A remegésem még nagyobb tempóra váltott, teljes erővel végigfutott rajtam és meg sem állt a kést tartó jobb kezemig. A kés hangos koppanással a padlóra hullott.

A kis szobában egy rövid ideig baljós csend honolt. Futó pillantást vettem a három férfira. A sötétruházatú félrenézett, de a másik kettő baljós tekintetéből látszott, hogy jobb, ha minél hamarabb felveszem a kést. Így óvatosan, szinte ünnepélyes lassúsággal lehajoltam érte. Átkulcsoltam a markolatát a jobb kezemmel, az élét pedig a bal tenyeremre helyeztem. Mit mondjak, valahogy jobban örültem volna neki, ha a saját késemmel hajthattam volna végre a műveletet. Annak csak kisebb volt a pengéje, na meg akkoriban nem is éleztem.

Nagyokat lélegeztem, mivel teljesen felgyorsult a pulzusom. Mintha futottam volna egy kört a gettóban, futott át az agyamon. Talán még mosolyogtam is volna rajta, ha lett volna kedvem. De jókor jött ez a gondolat, mivel igyekeztem másra terelni a figyelmemet.

- Na, mi lesz? – kérdezte az ötletgazda.

Nem volt erőm, hogy válaszoljak. Mindenki feszülten figyelt, de leginkább én. Igyekeztem minél kisebb és sekélyebb vágást ejteni, ami első látásra nagynak és mélynek tűnik, mivel akkor ötlött fel bennem, hogy nem vagyok az a hülye, aki parancsszóra teljesen hazavágja magát. Majd lassú mozdulattal végighúztam a kés élét a bal tenyeremen, amit meleg vér öntött el. Összeszorítottam a fogaim, hogy ne ordítsak, így csak egy erőteljes szisszenésre futotta. Erősen összpontosítottam, hogy a fájdalomtól és az idegi kimerültségtől el ne ájuljak, végül pedig megkönnyebbülten dőltem hátra a széken.

A három férfi uralta az érzelmeit, de a szemeiken látszott, hogy sikerült meglepni őket. Végül megint a sötétruhás férfi szólalt meg.

- Bátorabb vagy, mint gondoltam... Talán a hasznodat tudjuk venni. Nemcsak a Közel - Keleten van háború, nemcsak ott van szükség harcosokra, hanem itt, Franciaországban is. Gyógyítsd be a sebedet, majd keresni foglak. Egyébként Mahmúdnak hívnak. Kapcsold vissza a telefonod, és mondd meg a számod!

Azt tettem, amire Mahmúd utasított.

- Most menj Isten hírével! – mosolygott a szokásos farkasvigyorával Mahmúd, miközben először a mellettem ülő magas fickóra, majd pedig rám nézett. Nézésétől pedig a hideg futkározott a hátamon. Mert bizony a szája mosolygott, de a szemei egyáltalán nem. Bár az előző percekben mintha megingást láttam volna bennük, de azok ugyanazok a hideg szemek voltak, mint a beszélgetésünk elején. Ha szerepet játszott ez az arab férfi, akkor azt nagyon jól játszotta.

Lassan és remegve álltam fel a székből, és alig bírtam az ajtóig elvánszorogni. Óvatosan visszafordultam, és vettem egy pillantást a társaságra. Ők még mindig olyan meredten néztek rám, hogy már kezdett zavaró lenni, így inkább kiléptem az utcai forgatagba, ahol első élményként Ali nézett unottan rám, hogy megint bekösse a szemem, majd valamilyen másik útvonalon visszakísérjen. Miközben végigcibált a város utcáin, a szokásos nyári forróság söpört végig az arcomon és mindenféle ember nyüzsgött az utcán. A napsugarak

óriási erővel tomboltak, mint ahogy bennem az a felismerés, hogy korántsem vagyok biztos benne, hogy folytatnom kell-e ezt a dzsihadista kalandot. Biztos, hogy együtt akarok-e harcolni ezekkel a fickókkal? Nem igazán tűntek rokonszenvesnek, de még megbízhatónak sem. Akkor még nem tudtam, hogy rövid látogatásom az események olyan sorozatát indította el, amire csak kevesen számítottak, legfőképp pedig én nem. Az események azonban nem akkor kezdődtek, hanem sokkal korábban. Az imámmal és a homályos társasággal való találkozásom nem kezdőpont, hanem fordulópont volt.

Eredet

1

Az én vallásosságom meglehetősen érdekes és viszonylag újkeletű volt akkoriban. Érdekes volt, mert hatalmas feszültséget éreztem a gondolataim és a tetteim között. Már évek óta egyensúlyoztam a törvény és a törvénytelenység között. Mecsetbe jártam, de kisebb stikliket azért el kellett követnem. Nem heccből, nem is szórakozásból. Csak azért, hogy ne szaporítsam a hajléktalanok tömegét. A tizenötödik kerületben, ahol laktam, elég sokan voltak. Tíz évvel korábban, amikor még tinédzser voltam, még messze nem voltak ennyien. Akkor még a kohó környékén több embernek volt lakása, állása és jövőképe. Csak a vállalat vesztével sokaknak minden elveszett...

Sajátos módon a családomat ez érintette, meg nem is. Érintette, mert apám tizenöt éven keresztül kohász volt, amíg egy baleset következtében le nem rokkant. Anyám pedig a cég irodáiban takarított. Nem érintette, mivel apám már évekkal a kohó bezárása előtt csak az ivásnak élt, anyámat meg elküldték, amikor a vállalat lehúzta a rolót.

Aztán sajnos mind a ketten eltávoztak. Előbb az anyám, akinél a folyamatos bagózás tüdőrákot okozott, és huszonöt évnyi kemény gürcölés után sem volt méltó az állam részéről tisztességes egészségügyi ellátásra. Én pedig nem lehettem ott az utolsó pillanatban, mivel garázdaság miatt éppen a börtönben hűsöltem. Ez nagyjából hét éve történt, néhány héttel azután, hogy nagy nehezen leérettségiztem.

Négy évvel ezelőtt aztán apám is kilépett az életemből. Előtte persze kettesben éltünk a lepukkanó bérlakásban. Jórészt az ő nyugdíjából, másrészt az alacsony takarítói fizetésemből, de én voltam a beszerző. Ha kellett, akkor vettem. Ha kellett, akkor eladtam. Na és persze loptam is, ezt persze olyankor is megtettem,